

Sygn. akt IV KK 332/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Grzegorzczak

SSN Roman Sądej

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie J. N.

oskarżonego z art. 271 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 27 listopada 2014 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego

od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 12 kwietnia 2012 r., zmieniającego wyrok

Sądu Rejonowego w B. z dnia 10 stycznia 2012 r.,

1. uchyla zaskarżony wyrok oraz zmieniony nim wyrok Sądu Rejonowego w B. z dnia 10 stycznia 2012 r. sygn. akt [...] i przy zastosowaniu art. 537 § 2 k.p.k., na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie w sprawie umarza,

2. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

J. N. stanął pod zarzutem tego, że:

- w dniu 5 lutego 2004 r. w G. pow. B., woj. M., jako diagnosta na Stacji Kontroli Pojazdów „C.” s.j. uprawniony do wydawania zaświadczeń o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdów poświadczył nieprawdę w wydanym załączniku do zaświadczenia nr .../2004 dotyczącym pojazdu marki Iveco nr rej. [...], wpisując masę własną pojazdu jako 2220 kg gdy faktycznie masa ta wynosiła 3000 kg,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 10 stycznia 2012 r., sygn. akt [...], Sąd Rejonowy w B. uznał oskarżonego J. N. za winnego zarzuconego mu w akcie oskarżenia czynu i wymierzył mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata. Oskarżonemu wymierzono też grzywnę w wysokości 180 stawek dziennych po 10 zł każda.

Powyższy wyrok zaskarżony został apelacjami przez prokuratora i obrońcę.

Sąd Okręgowy w T., wyrokiem z dnia 12 kwietnia 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że przyjmując, iż przypisany czyn stanowi wypadek mniejszej wagi z art. 271 § 2 k.k., na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie przeciwko oskarżonemu warunkowo umorzył na okres próby wynoszącej rok i zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł płatne w terminie do dnia 1 lipca 2012 r.

Kasację od tego orzeczenia, na korzyść J. N., wniósł Prokurator Generalny i podniósł w niej zarzut:

- rażącego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., wynikający z pominięcia dyspozycji art. 101 § 5 k.k. i polegający na warunkowym umorzeniu postępowania karnego względem oskarżonego, co do którego przyjęto, iż popełnił czyn stypizowany w art. 271 § 2 k.k. pomimo zaistnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności, co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Podnosząc powyższe skarżący wniósł o uchylenie wyroku w całości oraz umorzenie postępowania przeciwko J. N. o czyn z art. 271 § 2 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasację należy uznać za oczywiście zasadną, tak jak tego wymaga art. 535 § 5 k.p.k.

Jak wynika z akt sprawy, Sąd Okręgowy przypisał, że oskarżony dopuścił się w dniu 5 lutego 2004r. czynu z art. 271 § 2 k.k., a więc przestępstwa, które zagrożone jest jedynie karami grzywny i ograniczenia wolności.

Zgodnie z dyspozycją art. 101 § 1 pkt 4 k.k. w przypadku, gdy czyn stanowi występki zagrożony karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 3 lat lub jedynie karą grzywny, czy ograniczenia wolności, jego karalność ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynęło 5 lat.

W tym stanie rzeczy, karalność przypisanego mu przestępstwa upłynęła w dniu 5 listopada 2009r. i nie została przedłużona w oparciu o dyspozycję art. 102 k.k., bowiem postanowienie o przedstawieniu podejrzanemu zarzutów wydano dopiero w dniu 19 sierpnia 2011r. (k. 49 - 49v), a więc już po upływie terminu przedawnienia.

Słusznie zatem podniósł skarżący, że Sąd Okręgowy zmieniając kwalifikację prawną czynu z art. 271 § 1 k.k. na typ uprzywilejowany z art. 271 § 2 k.k. nie dostrzegł wynikających stąd konsekwencji prawnych i wbrew dyspozycji art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. nie umorzył postępowania dopuszczając się uchybienia stanowiącego bezwzględną przesłankę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, uznając, że zarzut podniesiony w kasacji jest w pełni zasadny, należało zaskarżony wyrok i zmieniony nim wyrok Sądu I instancji uchylić i wobec przedawnienia karalności czynu, którego popełnienie przypisano J. N. postępowanie w sprawie umorzyć.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.